

J. Plečnik: Vrtna arhitektura

Če sem prespal ves popoldan in vso noč in je jutro, moram vstati in iti v urad. Razprave imam.

Nikamor ne pojdem! Naj razpravlja predstojnik. Bolan sem. Najstrožji zdravnik mi mora priznati, da nisem za med ljudi, za razprave še manj. Da ve kdo na širnem svetu, kaj sem pretrpel tistih osem in štirideset ur. Da veste, mati...

O...

Zarijem glavo v zglavje. Pa ne morem in ne morem zaspati. Vse močnejše mi nabija v sencih. Če je večer... pomislim strahoma. Prespan sem, ne zatisnem oči vso dolgo, dolgo noč... Stran misli! Erinije, proč, proč! Ne tirajte me v obup.

Nenavadno tiho je po vsem poslopju, tiho je pod oknom. Kaj še spijo ljudje? Tam v reki med koreninami pa žensko truplo...

Zamotam glavo v odejo. Pa jo odmotam, zadušila bi me. Sedem na posteljo in se

ozrem na okno. Večer je, se mi zdi. In zato je tako tiho, ker je pretresla mesto grozna novica: Marico so potegnili iz vode. Molče stiskajo ljudje pesti, z gnevom in grozo zrejo na gostilno, v kateri spi mirno spanje tisti, ki je kriv njene smrti...

Pod zglavje zarijem glavo, čez zglavje navlečem odejo.

Hipoma me strese mrzel strah. Nekdo je v sobi. Maričin duh?

Sunkoma dvignem glavo. Hočem iz mrzlega strahu. Tudi če je duh...

Pobratim s ščipalnikom stoji ob postelji. Usmiljene so poteze na njegovem obrazu, o sočutju bi rade govorile njegove oči.

Zmeden sem. Pa me vse med zmedo jezi: Čemu me motiš? Zakaj si mi prišel povedat grozno vest in past oči na moji nesreči? Poslali so te, da jim poveš, kako sprejmem strašno vest.

Kaj, kako? Večer je? Že drugi večer? Svojih trideset ur in več sem prespal? Bali ste se zame? Vi ste vsi enaki?